

Arrest

nr. 192 060 van 15 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 februari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 182 471 van 17 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 augustus 2015 verzoekt de minister van Justitie van de Voormalig Joegoslavische Republiek Macedonië (FYROM) de uitlevering van verzoeker, naar aanleiding van uitvoerbaar en onherroepelijk vonnis van de rechtbank te Skopje van 14 maart 2013, waarbij hij tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar wordt veroordeeld.

1.2. In het kader van de uitleveringsprocedure wordt verzoeker aangehouden op 12 januari 2016.

1.3. Op 18 juli 2016 neemt de Belgische minister van Justitie een beslissing waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van FYROM wordt toegestaan.

1.4. Bij arrest nr. 235.606 van 10 augustus 2016 beveelt de Raad van State bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot uitlevering, vermeld in punt 1.3.

1.5. De kamer van inbeschuldigingstelling bij het hof van beroep te Antwerpen beveelt op 9 februari 2017 verzoeker onmiddellijk in vrijheid te stellen wegens overschrijding van de redelijke duur van vasthouding, mits betaling van een borgsom van 3 000 euro om het onttrekkingsgevaar te neutraliseren.

1.6. Op 9 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 10 februari 2017 in kennis wordt gesteld. Deze beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

Aan de Heer die verklaart te heten

naam: D.

voornaam: B.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: Skopje

nationaliteit: Macedonië (Voorm, Joegoslavische Rop.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1

□1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig verblijfsvergunning.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft, zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal als dader of mededader feit waarvoor hij op 21.09.2012 door de correctionele Rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden (met uitstel voor hetgeen de voorloopige hechtenis)

Betrokkene werd van 13.01.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ongeneeslijke ziekte-blijvende arbeidsongeschiktheid-verlies van orgaan of zware verminking. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

□ artikel 74/14 §3, 1: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

□ artikel 74/14 §3, 3": de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal als dader of mededader feit waarvoor hij op 21.09 2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden (met uitstel voor hetgeen de voorloopige hechtenis)

Betrokkene werd van 13,01 2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ongeneeslijke ziekte-blijvende arbeidsongeschiktheid-verlies van orgaan of zware verminking Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft familië in België, Zijn familie heeft zolas hemzelf niet langer recht op verblijf. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging-

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden,

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is heet noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden; met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op hst Schengengrondgebied zonder een geldig verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft, zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal als dader of mededader feit waarvoor hij op 21.09.2012 door de correctionele Rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden (met uitstel voor hetgeen de voorloopige hechtenis)

Betrokkene werd van 13.01.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ongeneeslijke ziekte-blijvende arbeidsongeschiktheid-verlies van orgaan of zware verminking. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING.

Met toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/de overname te vagen aan zijn lan. Mocht de overname door zijn land niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.7. Op 9 februari 2017 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 10 februari 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: D.

voornaam B.

geboortedatum; (...)1983

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die hot Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

De beslissing tot verwijdering van 09.02 2017 gaat gepaard met dit inreisverbod m

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

• 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

O 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal als dader of mededader feit waarvoor hij op 21.09.2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden (met uitstel voor hetgeen de voorloopige hechtenis)

Betrokkene werd van 13.01.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ongeneeslijke ziekte-blijvende arbeidsongeschiktheid-verlies van orgaan of zware verminking. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden,

Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(on) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar;

Betrokkene heeft familië in België . Zijn familie heeft zolas hemzelf niet langer recht op verblijf. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze Inmenging.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal als dader of mededader feit waarvoor hij op 21.09.2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden (met uitstel voor hetgeen de voorloopige hechtenis)

Betrokkene werd van 13 01 2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ongeneeslijke ziekte-blijvende arbeidsongeschiktheid-verlies van orgaan of zware verminking. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden, Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel"

1.8. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 182 471 van 17 februari 2017 wordt de tenuitvoerlegging geschorst van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij hetzelfde arrest wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wat het inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 27 februari 2017 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om een nota in te dienen. Het administratief dossier werd reeds neergelegd in de schorsingsprocedure. De laatst nuttige dag om de nota in te dienen was maandag 6 maart 2017.

Er werd geen nota ingediend.

2.2. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel-

Afgeleid uit de schending van artikel 7 en van artikel 74/17. 5 1. eerste lid Vreemdelingenwet, van artikel 6. lid 1 EVRM. van artikel 2. lid 1 van Protocol 7 bij het EVRM en van het gezag van gewijsde

Een verwijderingsmaatregel moet duidelijk aangeven naar welk land de vreemdeling moet vertrekken, om na te gaan of het non-refoulementbeginsel gewaarborgd door artikel 74/17, § 1, eerste lid voornoemd geëerbiedigd wordt (Europese Commissie, Terugkeerhandboek, 1 oktober 2015, 10, C(2015) 6250 final]. De vrijheidsberoving van verzoeker vindt plaats met het oog op verwijdering, krachtens artikel 7, tweede en derde lid Vw.; in het andere geval is de vrijheidsberoving immers onwettig. Alleszins moet verwerende partij de bedoeling hebben verzoeker te verwijderen, om hem van zijn vrijheid te kunnen beroven.

De bestreden beslissing duidt niet aan naar welk land verzoeker zal verwijderd worden, zodat niet kan nagegaan worden of het non-refoulementverbod nageleefd wordt, waardoor verweerder niet aantoonbaar artikel 74/17, § 1, eerste lid voornoemd na te leven. Vermits het non- refoulementbeginsel inhoudelijk nauw verwant is aan artikel 3 EVRM, dient het beginsel inzake de onderzoeksplicht en de bewijslast van artikel 3 nageleefd te worden, en moet verwerende partij aantonen dat artikel 74/17, § 1, eerste lid door de bestreden maatregel niet geschonden wordt.

Uit de nota van verwerende partij meegedeeld in het raam van het verzoek tot schorsing in UDN blijkt dat men verzoeker naar zijn land van herkomst Macedonië wil verwijderen. In dit verband dient het volgende opgemerkt te worden.

Verzoeker is sedert 13 januari 2016 niet van zijn vrijheid beroofd op grond van een "aanhoudingsmandaat", maar wel omwille van een uitleveringsverzoek vanwege Macedonië t.g.v. het feit dat verzoeker daar bij verstek veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar wegens beweerde opzettelijke slagen en verwondingen, feiten die in 2004 gebeurd zouden zijn en door verzoeker betwist worden.

Het ministerieel besluit tot uitlevering van de minister van Justitie van 18 juli 2016 werd bij arrest van 10 augustus 2016 nr. 235.606 door de Raad van State geschorst wegens schending van artikel 2, lid 1 Protocol 7 EVRM. Sindsdien is geen nieuw besluit tot uitlevering genomen.

Door verzoeker te verwijderen naar Macedonië schendt verwerende partij het gezag van gewijsde van dit arrest van de Raad van State, alsook artikel 2, lid 1 voornoemd en artikel 74/17, § 1, eerste lid. Ook artikel 6, lid 1 voornoemd wordt geschonden omdat verwerende partij niet aantoonbaar dat verzoeker in Macedonië een eerlijk proces zal krijgen en t.g.v. het arrest van de Raad van State het tegendeel aangenomen dient te worden.

Voor het overige verwijst verzoeker naar de motivering van het arrest uitgesproken in het raam van de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker maakt deze motieven tot de zijne.”

3.1.2.1. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet onwetend kan zijn van het arrest van de Raad van State nr. 135.606 van 10 augustus 2016 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bevolen van de beslissing van de minister van Justitie waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van de Voormalig Joegoslavische Republiek Macedonië wordt toegestaan. Alleszins werd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 182 471 van 17 februari 2017 (dat de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid beveelt van huidig bestreden bevel) melding gemaakt van dit arrest. Er werd geen nota ingediend en er werden geen bijkomende stukken ingediend als aanvulling van het op 14 februari 2017 ingediende administratief dossier.

In het arrest nr. 135.606 van 10 augustus 2016 oordeelde de Raad van State dat geen bewijs voorlag dat verzoeker, die in FYROM bij verstek werd veroordeeld, op regelmatige wijze kennis had genomen van deze bij verstek gewezen rechterlijke uitspraak, waardoor hij tijdig een rechtsmiddel had kunnen instellen tegen dit vonnis en zo het definitief karakter ervan had kunnen voorkomen. De Raad van State

wijst erop dat de wetgeving van FYROM voorschrijft dat, als er tegen een persoon veroordeeld bij verstek een uitleveringsprocedure loopt en als de Staat waarin deze persoon zich bevindt garanties vraagt, aan deze persoon het recht zal worden toegestaan op een nieuw vonnis in zijn aanwezigheid. Deze bepaling biedt aldus volgens de Raad van State de mogelijkheid om een definitief geworden rechterlijke verstekuitspraak opnieuw te doen beoordelen indien de Belgische Staat deze garantie vraagt. De Raad van State stelt evenwel vast dat er geen bewijs voorligt dat de Belgische Staat deze garantie ter hand heeft genomen en een dergelijke vraag voor garanties heeft gesteld aan FYROM. Bijgevolg wordt de beslissing tot uitlevering geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1.2.2. Een uitlevering is het overdragen van een persoon door de staat waarin deze zich bevindt (de aangezochte staat) aan de staat waar deze persoon gezocht wordt voor berechting of het uitzitten van een straf (verzoekende staat). De uitlevering geschiedt op basis van een internationale samenwerking tussen landen in strafzaken, al dan niet geformaliseerd in een uitleveringsverdrag.

Een beslissing tot verwijdering is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een verwijderingsbeslissing geschiedt dus op basis van een nationale migratieregeling, waarbij de betrokken staat over een prerogatief beschikt inzake migratiecontrole. Een verwijderingsbeslissing kan op gedwongen wijze ten uitvoer worden gelegd, wat *in casu* het geval is onder vorm van een bijlage 13*septies*.

Verwijdering en uitlevering zijn twee verschillende concepten, hebben verschillende doelstellingen en kennen onderscheiden procedures, gekenmerkt door eigen specifieke procedurele waarborgen. Er zijn in het Belgische rechtstelsel geen regels die bepalen dat de ene procedure voorrang heeft op de andere. Een uitleveringsprocedure sluit in beginsel een verwijdering niet uit, en *vice versa*.

Niettemin hebben verwijdering en uitlevering een gemeenschappelijk kenmerk, en dat is de fysieke verwijdering van het grondgebied en de fysieke overdracht van het betrokken individu naar het land van bestemming.

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een zogenaamde "vermomde uitlevering" (*'disguised extradition'*), stelt de Raad vast dat het aanwenden van een verwijderingsbeslissing om de specifieke en meer stringente procedurele waarborgen inzake uitlevering te omzeilen, op zich geen schending inhoudt van het EVRM (Commissie Mensenrechten 4 juli 1984, nr. 10689/83, Altmann v. Frankrijk; EHRM 12 mei 2005, nr. 46221/99, Öcalan v. Turkije, par. 86 en 89).

Het is evenwel essentieel dat in beide gevallen, uitlevering of verwijdering, de eerbiediging van hogere rechtsnormen, *in casu* de rechten en vrijheden gewaarborgd in het EVRM, worden verzekerd. Enige gebonden of discretionaire bevoegdheid in hoofde van de verwerende partij bij de afgifte van een verwijderingsbeslissing doet aan deze verplichting geen afbreuk. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de verwerende partij een bevel mag of moet geven, "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". Reeds op grond hiervan, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij, alvorens het bestreden bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen internationale verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. In die zin mag er geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

3.1.2.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het arrest nr. 235.606 van 10 augustus 2016 van de Raad van State. Het arrest werd gewezen tegen de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie. In dit arrest beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de minister van Justitie van 18 juli 2016 waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van FYROM wordt toegestaan.

De Raad van State oordeelde in het voormeld schorsingsarrest van 10 augustus 2016 met betrekking tot de uitlevering van verzoeker als volgt:

"7. Artikel 2, lid 1, van het zevende Protocol bij het EVRM luidt:

"Iedereen die door een gerecht is veroordeeld wegens een strafbaar feit, heeft het recht zijn schuldigverklaring of veroordeling opnieuw te doen beoordelen door een hoger gerecht. De uitoefening van dit recht, met inbegrip van de gronden waarop het kan worden uitgeoefend, wordt bij de wet geregeld."

Deze bepaling voorziet in het recht zijn veroordeling opnieuw te doen beoordelen door een hoger gerecht. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), genieten lidstaten een ruime appreciatiemarge wat de invulling van deze bepaling betreft. Elke beperking op het recht op een nieuwe beoordeling moet daarbij, naar analogie met het recht op toegang tot de rechter vervat in artikel 6, lid 1, van het EVRM, een legitiem doel nastreven en niet in strijd zijn met de essentie zelf van dat recht (zie bv. EHRM 13 februari 2001, Krombach t. Frankrijk, punt 96; EHRM 6 september 2005, nr. 61406/00, Gurepka t. Oekraïne, punt 59; EHRM 15 november 2007, nr. 26986/03, Galstyan t. Armenië, punt 125; EHRM 29 april 2014, nr. 9043/05, Natsvlisvili en Togonidze t. Georgië, punt 96; EHRM 4 juni 2015, nr. 5425/11, Ruslan Yakovenko t. Oekraïne, punten 76 en 78). Het in artikel 2 van het zevende Protocol bij het EVRM voorziene recht moet bijgevolg op dezelfde wijze effectief zijn als het recht op toegang tot de rechter (cfr. EHRM 30 oktober 2014, nr. 17888/12, Shvydka t. Oekraïne, punt 50).

Voorts lijkt het aannemelijk dat, naar wat geldt inzake artikel 6, lid 1, van het EVRM (cf. EHRM [GK] 27 november 2008, nr. 36391/02, Salduz t. Turkije, punt 59), de betrokkene vrij en met kennis van zaken op ondubbelzinnige wijze expliciet dan wel impliciet mag verzaken aan zijn recht gegarandeerd in artikel 2, lid 1 van het zevende Protocol bij het EVRM. (Cf. EHRM 29 april 2014, nr. 9043/05, Natsvlisvili en Togonidze t. Géorgië, punt 96).

8. Luidens de bestreden beslissing is de strafrechtelijke veroordeling van 14 maart 2013 van de rechtbank Skopje I/Skopje XVII die aan de grondslag ligt van het uitleveringsverzoek, op 8 mei 2013 “onherroepelijk” geworden. Uit de in het administratief dossier aangereikte Nederlandstalige eensluitende vertaling van de voornoemde strafrechtelijke veroordeling blijkt voorts dat deze rechterlijke uitspraak bij verstek is geweest. Het betreft derhalve een veroordeling gewezen in absentia die definitief is geworden, hetgeen overigens niet wordt betwist door de verwerende partij.

In de huidige stand van het geding ligt geen bewijs voor dat verzoeker tijdens de periode waarin hij op effectieve wijze zijn in artikel 2, lid 1, van het zevende Protocol bij het EVRM bepaalde recht kon uitoefenen, op regelmatige wijze kennis heeft genomen van de bij verstek gewezen rechterlijke uitspraak die tegen hem was uitgesproken, opdat hij aldus in de mogelijkheid was geweest om tijdig een rechtsmiddel in te stellen tegen dat veroordelend vonnis – en aldus het onherroepelijk karakter ervan had kunnen voorkomen. Voorts blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat bij gebreke aan officiële betekening, verzoeker mag worden geacht een voldoende kennis te hebben van de veroordelende uitspraak om hem toe te laten met kennis van zaken te besluiten om te verzaken aan zijn recht gegarandeerd in artikel 2, lid 1 van het zevende Protocol bij het EVRM. De enkele omstandigheid dat, zoals de verwerende partij aanvoert, “uit de asielaanvragen blijkt [dat] verzoeker van zijn strafvervolgning [is] geïnformeerd, [dat] hij briefwisseling [ontving] met – naar men mag veronderstellen – een oproeping of informatie over de zitting waarop hij zich diende te verantwoorden i.v.m. de hem ten laste gelegde feiten”, volstaat te dezen op zich niet, te meer daar verzoeker – zonder op dat punt te worden tegengesproken – er ter terechtzitting op wijst dat hij pas in zijn asielprocedure ingeleid in 2015 verwees naar deze veroordeling en zulks – gelet op de datum van het definitief worden van de bij verstek gewezen veroordeling – hoe dan ook laattijdig en zonder nut is. Het ligt aldus niet voor dat verzoeker in de tijdsperiode tussen het uitspreken van het veroordelend vonnis en het definitief worden ervan, over voldoende gegevens beschikte om de opportuniteit van het aantekenen van beroep te beoordelen. Anders dan wat de verwerende partij stelt, kan aldus niet worden besloten dat verzoeker heeft verzaakt aan de mogelijkheid die hem werd geboden zich te verdedigen.

In het verzoek tot uitlevering van het ministerie van Justitie van FYROM van 18 augustus 2015, waarvan de verwerende partij een eensluitende vertaling naar het Nederlands bijbrengt in het administratief dossier, wordt voorts uitdrukkelijk gewezen op artikel 456, lid 2, van de “wetgeving betreffende strafvordering (Journal officiel de la République de Macédonie, nr. 150/201)” dat luidt (zoals weergegeven in de eensluitende vertaling in het voormelde verzoek van 18 augustus 2015):

“Behalve de gevallen voorzien in alinea 1 van dit artikel zal in alle gevallen de herhaling van de procedure toestaan, als er tegen de persoon veroordeeld bij verstek een uitleveringsprocedure loopt en als de Staat waarin de persoon zich bevindt garanties vraagt dat aan de persoon het recht op een nieuw vonnis in zijn aanwezigheid zal worden toegestaan.”

Op het eerste gezicht biedt deze bepaling aldus de mogelijkheid om een “onherroepelijk” geworden rechterlijke verstekuitspraak opnieuw te doen beoordelen indien de Belgische Staat deze garantie vraagt. In de huidige stand van het geding ligt geen bewijs voor dat de Belgische Staat deze garantie ter hand heeft genomen en een dergelijke vraag voor garanties heeft gesteld aan FYROM.

Wat tot slot het standpunt van de verwerende partij in haar nota betreft dat verzoeker heeft nagelaten om de garanties vervat in het voornoemde artikel 456, lid 2, te verzoeken en dat hij pas in de voorliggende procedure voor het eerst kritiek aanvoert tegen de “onherroepelijkheid” van het verstekvonnis van 14 maart 2013, ontslaat dat haar evenwel niet van de verplichting die luidens de

aangehaalde bepaling op haar rust en dit ter vrijwaring van het recht dat verzoeker in het kader van artikel 2, lid 1, van het zevende Protocol bij het EVRM geniet.

9. In het licht van het bovenstaande lijkt in de huidige stand van het geding de bestreden beslissing, door de uitlevering onvoorwaardelijk toe te staan op grond van een definitief geworden veroordelend verstekvonnis, in strijd te zijn met de essentie van verzoekers recht om zijn veroordeling opnieuw te doen beoordelen door een hoger gerecht, zodat ze artikel 2, eerste lid, van het zevende Protocol bij het EVRM schendt.

10. Het eerste middel is in de aangeven mate ernstig.”

3.1.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 9 februari 2017 op de hoogte werd gebracht van de onmiddellijke invrijheidstelling van verzoeker, bevolen door de kamer van inbeschuldigingstelling bij het hof van beroep te Antwerpen. Verder blijkt tevens dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat verzoeker oorspronkelijk aangehouden was in het kader van een uitleveringsverzoek vanuit FYROM. In de lijst van afgedrukte documenten, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt melding gemaakt van advies van de procureur des Konings van 10 februari 2017 met betrekking tot het nemen van een verwijderingsmaatregel. Dit advies zelf is niet terug te vinden in het administratief dossier.

Verder wijst de Raad erop dat het voormelde schorsingsarrest van de Raad van State van 10 augustus 2016 gezag van gewijsde kent voor de in de zaak betrokken partijen. De Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, was in voormelde zaak een betrokken partij.

Het gegeven dat de verwerende partij, *in casu* de staatssecretaris voor Asiel en Migratie die de vertegenwoordiging van de Belgische staat op zich neemt, beschikt over een autonome en discretionaire bevoegdheid inzake migratiecontrole, neemt niet weg dat de Belgische federale overheid als één en ondeelbaar wordt beschouwd.

De verwerende partij kan dan ook redelijkerwijze worden geacht reeds ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kennis te hebben van dit schorsingsarrest van de Raad van State waarbij de Raad aanstipt dat het gezag van gewijsde zich uitstrekt tot de onverbreekelijk met het *dictum* verbonden motieven (*cf.* RvS 10 juni 2010, nr. 205.000). De verwerende partij voert overigens nergens aan dat zij niet op de hoogte was van dit arrest.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de motieven van het schorsingsarrest van 10 augustus 2016 van de Raad van State bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

3.1.3.4. De vraag rijst evenwel of de redenen die hebben geleid tot het schorsingsarrest van 10 augustus 2016 van de Raad van State in het kader van een beslissing tot uitlevering, nog actueel zijn en van belang kunnen zijn voor het huidige bestreden bevel.

3.1.3.5. Verzoeker verwijst naar artikel 74/17, § 1 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.”* Hierbij moet worden geduïd dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), en dat het begrip *“non-refoulement”* noch in de vreemdelingenwet noch in de Terugkeerrichtlijn wordt gedefinieerd, zodat kan worden aangenomen dat het ingevuld dient te worden aan de hand van andere, hogere rechtsnormen. In die zin verwijst verzoeker naar artikel 6, lid 1 van het EVRM, met name het recht op een eerlijk proces, dat hij geschonden acht indien hij wordt verwijderd naar FYROM waarbij hij verwijst naar het voormeld schorsingsarrest van de Raad van State van 10 augustus 2016.

3.1.3.6. Volgens de rechtspraak van EHRM, kan in uitzonderlijke omstandigheden een probleem ten aanzien van artikel 6 van het EVRM rijzen en dus een verdragsstaat verantwoordelijk stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij als gevolg van een verwijdering een reëel risico loopt om in het land van bestemming blootgesteld te worden aan een flagrante schending van zijn recht op eerlijk proces (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering v. Verenigd Koninkrijk, par. 113 en bevestigd in o.m. EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, par. 88; EHRM 2 maart 2010, nr. 61498/08, Al-Sadoon en Mufdhi v.

Verenigd Koninkrijk, par. 149; EHRM 27 oktober 2011, nr. 37075/09, Ahorugeze v. Zweden, par. 115; EHRM 17 januari 2012, nr. 8139/09, Othman (Abu Qatada) v. Verenigd Koninkrijk, par. 258). In zulke uitzonderlijke omstandigheden houdt artikel 6 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (*non-refoulement*).

Om te beoordelen of een verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een flagrante schending van zijn recht op eerlijk proces, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een flagrante schending van artikel 6 van het EVRM. Het is vervolgens aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken verzoeker te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 2 maart 2010, nr. 61498/08, Al-Sadoon en Mufdhi v. Verenigd Koninkrijk, par. 125; EHRM 27 oktober 2011, nr. 37075/09, Ahorugeze v. Zweden, par. 116; EHRM 17 januari 2012, nr. 8139/09, Othman (Abu Qatada) v. Verenigd Koninkrijk, par. 272). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 6 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. Zoals eerder vermeld, wordt de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 9 februari 2017, redelijkerwijze geacht kennis te hebben van het schorsingsarrest van de Raad van State van 10 augustus 2016 en de met het *dictum* verbonden motieven.

3.1.3.7. Een flagrante schending van het recht op eerlijk proces wordt gelijkgesteld met een proces dat manifest tegenstrijdig is met de bepalingen van artikel 6 of de beginselen die daarin worden belichaamd (EHRM 17 januari 2012, nr. 8139/09, Othman (Abu Qatada) v. Verenigd Koninkrijk, par. 258; EHRM 26 juni 1992, nr. 12747/87; EHRM 1 maart 2006, nr. 56581/00, Seydovic v. Italië, par. 84; EHRM 24 maart 2005, nr. 9808/02, Stoichkov v. Bulgarije, par. 56; EHRM 26 juni 1992, nr. 12747/87, Drozd en Janousek v. Frankrijk en Spanje, par. 110).

Er is dus een schending van de beginselen inzake een eerlijk proces, gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM, vereist die zo fundamenteel is dat ze gelijk staat met een nietigverklaring of vernietiging van de absolute essentie van het recht op een eerlijk proces (EHRM 17 januari 2012, nr. 8139/09, Othman (Abu Qatada) v. Verenigd Koninkrijk, par. 260).

Er is sprake van een flagrante schending van het recht op eerlijk proces wanneer een *in absentia* veroordeelde persoon niet kan verkrijgen dat een rechterlijke instantie, na hem te hebben gehoord, opnieuw uitspraak doet over de gegrondheid, feitelijk en rechtens, van de beschuldiging, tenzij is aangetoond dat deze persoon afstand heeft gedaan van zijn recht om te verschijnen en zich te verdedigen of van plan is geweest uit handen van justitie te blijven (EHRM 1 maart 2006, nr. 56581/00, Seydovic v. Italië, par. 82-84; EHRM 24 maart 2005, nr. 9808/02, Stoichkov v. Bulgarije, par. 56).

Uit de stukken van het administratief dossier en de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker op 14 maart 2013 bij verstek strafrechtelijk veroordeeld werd door de rechtbank van Skopje. Deze veroordeling gewezen *in absentia* is "onherroepelijk", dit is definitief geworden, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist. In het administratief dossier zijn geen aantoonbare aanwijzingen terug te vinden waaruit blijkt dat verzoeker afstand heeft gedaan van zijn recht om te verschijnen en zich te verdedigen of van plan is geweest uit handen van justitie te blijven.

3.1.3.8. In zijn schorsingsarrest van 10 augustus 2016 verwijst de Raad van State naar artikel 456, lid 2 van de "wetgeving betreffende strafvordering (*Journal officiel de la République de Macédoine, nr. 150/201*)" dat luidt (zoals weergegeven in de eensluidende vertaling in het voormelde verzoek van 18 augustus 2015):

"Behalve de gevallen voorzien in alinea 1 van dit artikel zal in alle gevallen de herhaling van de procedure toestaan, als er tegen de persoon veroordeeld bij verstek een uitleveringsprocedure loopt en als de Staat waarin de persoon zich bevindt garanties vraagt dat aan de persoon het recht op een nieuw vonnis in zijn aanwezigheid zal worden toegestaan."

Deze bepaling lijkt aldus de mogelijkheid te bieden om een “onherroepelijk” geworden rechterlijke verstekuitspraak opnieuw te doen beoordelen indien de Belgische Staat deze garantie vraagt.

In zijn schorsingsarrest van 10 augustus 2016 stelde de Raad van State vast dat er geen bewijs voorlag dat de Belgische Staat deze garantie ter hand heeft genomen en een dergelijke vraag voor garanties heeft gesteld aan FYROM. De Raad van State besloot dat de bestreden beslissing, door de uitlevering onvoorwaardelijk toe te staan op grond van een definitief geworden veroordelend verstekvonnis, in strijd lijkt te zijn met de essentie van verzoekers recht om zijn veroordeling opnieuw te doen beoordelen door een hoger gerecht, zodat ze artikel 2, eerste lid van het zevende Protocol bij het EVRM schendt. Om die reden werd de tenuitvoerlegging van de uitlevering bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst.

3.1.3.9. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het hoger beroep toe dat de procureur des Konings op 31 januari 2017 indiende bij de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Antwerpen tegen de beschikking van de raadkamer waarbij het verzoek tot invrijheidstelling gegrond werd verklaard. In dit hoger beroep geeft de procureur aan dat op 11 augustus 2016 aan de Macedonische overheden enerzijds 1° de garantie werd gevraagd die aangeeft dat het verstekvonnis dat ten grondslag lag aan het uitleveringsverzoek nog vatbaar is voor enig rechtsmiddel zodat verzoeker na uitlevering een nieuw proces op tegenspraak kan bekomen, en anderzijds 2° nadere info werd gevraagd met betrekking tot de verjaring van de strafvordering. De procureur stelt verder in zijn hoger beroep dat op de eerste vraag op 1 september 2016 een antwoord werd bekomen, terwijl pas op 25 januari 2017 een antwoord op de tweede vraag werd bekomen. Verder deelt de procureur mee dat een nieuw uitleveringsbesluit werd voorbereid dat werd toegezonden aan de minister van Justitie ter ondertekening. Dit hoger beroep werd op 9 februari 2017 ongegrond verklaard en de onmiddellijke vrijlating van verzoeker werd bevolen.

Het hoger beroep van de procureur van 31 januari 2017 zet niet uiteen welke antwoorden door de Macedonische overheden werden gegeven. Noch uit de stukken voorgelegd door verzoeker, noch uit de stukken van het administratief dossier kan worden opgemaakt welke antwoorden door de Macedonische overheden werden verschaft.

Hoewel lijkt vast te staan dat de Belgische Staat na het schorsingsarrest van 10 augustus 2016 van de Raad van State garanties heeft gevraagd aangaande het recht van verzoeker op een nieuw vonnis in zijn aanwezigheid alsook dat de Macedonische overheden op deze vraag hebben geantwoord, verschaffen noch de bestreden beslissing noch de stukken van het administratief dossier enige toelichting over de strekking van het antwoord dat werd verkregen en blijkt aldus niet dat de gevraagde garanties ook daadwerkelijk werden toegestaan.

Er is thans geen stuk te ontwaren waarin door de Macedonische overheden de uitdrukkelijke garantie wordt gegeven dat een rechterlijke instantie, na verzoeker te hebben gehoord, opnieuw uitspraak zal doen over de gegrondheid, feitelijk en rechtens, van de hem ten laste gelegde beschuldiging.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel op 9 februari 2017 er zich van heeft verzekerd dat de vereiste garanties voorlagen aangaande het recht van verzoeker op een nieuw vonnis in zijn aanwezigheid, hoewel de verwerende partij redelijkerwijze geacht wordt kennis te hebben van het schorsingsarrest van de Raad van State van 10 augustus 2016 en de met het *dictum* verbonden motieven.

De vaststellingen aangaande onregelmatig verblijf en openbare orde ontslaan de verwerende partij niet van haar verplichting om, alvorens het bestreden bevel te geven, zich te vergewissen van het feit of er geen internationale verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. De Raad benadrukt nogmaals dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

3.1.3.10. Een gedwongen uitvoering van het bestreden bevel met verwijdering naar FYROM - in het licht van verzoekers definitief geworden veroordelend verstekvonnis en nu er geen uitdrukkelijke garanties voorliggen van de Macedonische overheden dat een rechterlijke instantie, na verzoeker te hebben gehoord, opnieuw uitspraak zal doen over de gegrondheid, feitelijk en rechtens, van de beschuldiging waarvan de Raad op afdoende wijze kennis kan nemen – blijkt dan ook in strijd te zijn met de essentie van verzoekers recht op een eerlijk proces.

Een reëel risico op blootstelling aan een flagrante schending van artikel 6 van het EVRM bij gedwongen verwijdering naar FYROM wordt aannemelijk gemaakt, zodat in deze omstandigheden de bestreden beslissing verzoeker bijgevolg blootstelt aan een schending van het *non-refoulement* beginsel zoals bedoeld in artikel 74/17, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.2.1. Betreffende het inreisverbod voert verzoeker volgend middel aan:

“B. M.B.T. HET INREISVERBOD Vierde middel

Afgeleid uit de schending van artikel 74/11. §1 Vreemdelingenwet

Er kan geen inreisverbod bestaan zonder bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod hetzelfde lot moet ondergaan als het bevel. Indien het bevel vernietigd wordt, dient dit ook te gebeuren met het inreisverbod.

Bovendien kan het motief op grond waarvan een inreisverbod werd beslist, nl. er werd geen termijn voor het vrijwillig vertrek toegestaan, niet gehandhaafd worden omdat ten onrechte geen termijn werd toegestaan (zie derde middel).

M.b.t. de duur van het inreisverbod, hetzij 3 jaar, kan het volgende opgemerkt worden. Dit wordt gemotiveerd door het onwettig verblijf van verzoeker, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Welnu, het onwettig verblijf van verzoeker en, daarmee samenhangend, het belang van de immigratiecontrole, kan hier niet ingeroepen worden omdat verzoeker, gelet op voornoemd arrest van de Raad van State, niet naar zijn land van herkomst kan teruggaan, op gevaar af een gevangenisstraf van enkele jaren te moeten ondergaan t.g.v. een veroordeling die tot stand gekomen is zonder eerlijk proces. Ook het handhaven van de openbare orde kan niet ingeroepen worden omdat verzoeker, zoals hoger aangetoond, geen actueel en reëel gevaar voor de openbare orde uitmaakt.”

3.2.2. Een inreisverbod wordt in artikel 1 van de vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

[...]”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In het bestreden inreisverbod wordt dienaangaande gesteld: “De beslissing tot verwijdering van 09.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.”

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2017 met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dient te worden vernietigd gezien er een gegrond middel tegen werd aangevoerd.

De nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering brengt mee dat er geen beslissing tot verwijdering van 9 februari 2017 meer is die gepaard gaat met het inreisverbod. Bijgevolg dient ook het inreisverbod van 9 februari 2017 te worden vernietigd.

Het middel gericht tegen het inreisverbod is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), en een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET